

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

XANDER, ILIANA

Bărbatul anului / Iliana Xander ; trad. din lb. engleză de
Laura Nureldin. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-622-7

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Redactor: **Crenguța Nicolae**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

ALL EYES ON HIM

Copyright © 2025, 2026 by Iliana Xander

Cover and internal design © 2025, 2026 by Sourcebooks

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

ILIANA XANDER

BĂRBATUL ANULUI

*Traducere din limba engleză
de Laura Nureldin*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

Mă calmează să conduc pe drumul ăsta. Mă simt tot mai liberă pe măsură ce mă îndepărtez de tine. Conduc de vreo oră, când motorul mașinii dă semne de oboseală pe autostrada din munți; dar, când frânez, încercând să încetinesc, aproape calc în gol pedala de frână.

Mi se strânge stomacul – merg la vale, străduindu-mă din răspuțeri să controlez mașina care prinde tot mai multă viteză.

Se apropie o curbă. O prăpastie...

Apăs din nou frâna, dar pedala se duce la podea. Ușor. Mult prea ușor... Cu inima bubuindu-mi, apăs cât pot de tare, dar știu deja că n-o să funcționeze.

Cuvintele tale îmi fulgeră în minte: *O să zbori.*

Groaza mă cuprinde ca un val uriaș.

Mașina merge și mai repede, prinzând viteză din cauza inerției, repezindu-se către virajul strâns din față.

Apoi zbor...

1

NATALIE

ACUM

— Moarte cerebrală? șoptesc și simt că omleta pe care am mâncat-o la micul-dejun se opintește să iasă pe unde a intrat.

Gândul că prietena mea Cara zace nemișcată pe un pat de spital îmi întoarce stomacul pe dos. Îmi vine în minte o imagine de la înmormântarea lui Lindsey, răscolind o durere oricum proaspătă.

Noi trei ne-am mutat la New York acum nouă ani. Fete dintr-un oraș mic, dar cu visuri mari.

Apoi am rămas doar Cara și cu mine.

Acum, încă una dintre prietenele mele cele mai bune se luptă pentru viața ei.

— Nu asta am zis, domnișoară Olsen, spune detectiva care stă în picioare, oarecum în spatele meu, explicând ce s-a întâmplat cu atâta răceală, încât pare că este ceva ce face în fiecare zi. Este în comă, cu activitate cerebrală foarte redusă.

Detectiva are aproximativ vârsta mea. Însă vocea ei este joasă și aspră, ca și cum și-ar reveni după o răceală urâtă, ceea ce nu se potrivește cu înfățișarea ei feminină, drăguță.

— Medicul va veni în scurt timp și vă va explica totul, continuă ea. Au spus că este de așteptat ca prietena

dumneavoastră să aibă amnezie dacă își revine. Este efectul drogului găsit în organismul ei.

— Ce fel de drog face așa ceva? Întreb eu cu glas sugrumat, apropiindu-mă de patul de spital și temându-mă că dacă aș atinge-o pe Cara m-aș simți ca și cum aș atinge un cadavru.

— Gândiți-vă la drogul violului, dar de cinci ori mai puternic și cu potențial efect letal.

— De ce? Întreb eu, mai mult o șoptă.

— Ca să aflăm de ce, trebuie să găsim persoana care i-a făcut asta. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— V-am spus deja. Habar n-am cine e acel bărbat.

— Asta presupunând că este un bărbat.

— Cine altcineva? Așa cum am mai spus, eram la club. Beam. Ea stătea de vorbă cu tipul roșcat despre care v-am zis. Cara n-a zis cum îl cheamă, doar că stătea în secțiunea VIP.

— L-ați văzut bine? Cu cine era?

— Nu știu. A zis doar că e un VIP.

A mai zis și: *El e potul meu cel mare. Curând o să scap din iadul ăla din Jersey. Îți promit, scumpo!*

Dar detectiva n-are nevoie să știe și asta.

Încă eram mahmură după seara trecută, iar Cara... Ei bine, Cara a plecat acasă cu un străin și a fost găsită inconștientă, într-o stație de autobuz, azi-dimineață devreme.

— Deci, ca să vedem dacă am înțeles bine, spune calm detectiva. Ea consumase alcool. Tocmai l-a întâlnit pe tipul ăsta. Nu-l cunoaște. Nu știți nici măcar cum îl cheamă. Și vă lăsați prietena să plece acasă cu el fără nicio tresărare?

— Uitați... încep eu și închid ochii, încercând să-mi pun ordine în gânduri.

Cum să explic fără să fiu judecată că prietenei mele Cara îi plăcea să petreacă, îi plăcea sexul și-i plăceau banii? Îi plăcea să se cupleze cu bărbați.

Firește, detectiva n-ar înțelege. Cuvintele pe care le spune în continuare mi-o demonstrează:

— Așa ajung fetele tinere să fie găsite inconștiente în stații de autobuz când se crapă de ziuă. Drept să spun, probabil că ăsta a fost un scenariu norocos pentru ea, având în vedere...

Mă uit la ea peste umăr și-i întâlnesc privirea indiferentă.

— Având în vedere ce?

— Având în vedere faptul că nu a fost violată, conform analizelor. Niciun raport sexual în ultimele douăzeci și patru de ore. Deci de ce i-a fost administrat un drog atât de puternic? Am senzația că e vorba de ceva mai mult decât pare a fi, domnișoară Olsen.

— Nu puteți să verificați camerele de supraveghere ale clubului?

— Nu a fost comisă nicio infracțiune, drept vorbind. Nu există nicio dovadă care să-l incrimineze pe bărbatul din club.

— Deci nu faceți anchetă în cazul ăsta?

— Ne interesează din alt motiv.

— Care ar putea fi motivul ăla? izbucnesc eu, deși n-are rost să mă cert cu ea.

Am înțeles. *Nicio infracțiune, la drept vorbind.*

— O altă tânără se află chiar în acest spital într-o stare similară, spune detectiva. Ca efect al aceluiși drog. Numai că în cazul ei nu există activitate cerebrală.

Parcă mă întoarce cineva pe dos. Fizic.

— Credeți că există o legătură?

— De curând au fost două cazuri similare, de femei intoxicate cu același drog. Niciun indiciu. Nicio

probă care să arate ce s-a întâmplat. Substanța despre care vorbim nu este un medicament care se eliberează pe bază de rețetă. Este ilegală în Statele Unite.

— Aceste femei nu au spus ce s-a întâmplat?

— Nu și-au mai revenit.

Fierea îmi urcă în gâtleej, dar reușesc să-mi împing groaza undeva, în străfunduri. Îmi ia ceva vreme până să reușesc să vorbesc din nou.

— Care este verdictul referitor la starea actuală a Carei?

— Doctorii n-au zis nimic încă. Nu a trecut suficient de mult timp. Trebuie să se trezească, să vorbească și să treacă de niște teste. Șansele sunt jumate-jumate.

— Ce înseamnă asta?

— Își revine, fără să aibă amintiri clare din ultimele zile. Sau...

Acel *sau* îmi întoarce din nou stomacul pe dos.

Cara pare liniștită așa cum stă, întinsă în patul de spital, cu monitorul cardiac bipăind încet. Exact ca Lindsay înainte să moară. Este un déjà-vu grotesc care îmi strânge emoțiile ca într-o menghină.

Dar speranța este un păcălici și adesea îi place să ne facă să credem că putem învinge soarta. Cara își va reveni. Își va reveni. *O să fi bine, scumpo.*

— Sau o să rămână cu leziuni cerebrale permanente, spune detectiva.

Îmi mușc buza ca să împiedic lacrimile să-mi inunde ochii.

— Trebuie să găsim persoana care i-a făcut asta, spun eu, în ciuda aceluia *nicio infracțiune, la drept vorbind.*

— Mi-ați spus totul, domnișoară Olsen? insistă detectiva, făcându-mă să mă simt de parcă *eu* eram infractoarea aici.

Așteaptă un răspuns, însă din punctul meu de vedere conversația este încheiată.

— Ei, mai gândiți-vă. Sunați-mă dacă vă vine ceva în minte.

O ignor și scrâșnesc din dinți când îmi dă cartea ei de vizită și pleacă fără să-și ia la revedere.

Detectiv Lesley Dupin, Poliția din Jersey City, așa scrie pe cartea de vizită.

Mă rog.

Dintr-odată mi-e greu să respir. Abia acum realizez că s-ar putea ca prietena mea cea mai bună să nu-și revină niciodată. S-ar putea să nu mai pălăvrăgim niciodată până dimineața. Să nu mai mergem în cluburi. Să nu ne împopoțonăm. Să nu mai visăm să călătorim prin toată lumea. Sau să mergem în Grecia. Sau să facem o drumeție cu cortul în Apalași.

Mai întâi Lindsey. Acum Cara. Ce-am făcut noi, oare, ca să merităm așa ceva?

Îmi șterg lacrimile și mă rog pentru trezirea Carei. Habar n-am cine e cel care i-a făcut asta. E un ac în carul cu fân numit New York. Așadar, cum să găsec un străin roșcat care se poate să-i fi injectat un drog periculos prietenei mele și să fi abandonat-o într-o stație de autobuz?

NATALIE

Într-o zi obișnuită, Manhattanul poate să devină o capcană a morții în doar câteva secunde.

Ambele trotuare de pe 34th Street sunt pline de locuitori ai New Yorkului care deja se aventurează pe trecerea de pietoni, în mijlocul coloanei de mașini neîntrerupte, deși semaforul este încă roșu pentru pietoni.

Așa e în Manhattan. Oameni și mașini navighează pe străzi cu o nerăbdare șocantă.

Dispoziția mea de rahat nu se potrivește cu vremea însorită. Interviu pentru postul de barmaniță de la Hyatt a mers bine. Dar, în ciuda CV-ului meu impresionant, frecvența cu care îmi schimb locurile de muncă este un semnal de alarmă.

Semaforul se face galben și cineva deja mă împinge din spate, înspre spinarea unui tânăr aflat în fața mea. Acesta are în mână o cafea și toată atenția îi este concentrată la telefonul din cealaltă mână. Parfumul lui este seducător de amărui. Păr șaten-deschis pieptănat cu grijă, cămașă albă imaculată, pantaloni de costum și pantofi din piele, ascuțiți – trebuie să fie bancher sau ceva pe-acolo. Arată impecabil chiar și în căldura de la început de septembrie. Având în vedere cât de neatent este la mașini, e newyorkez get-beget.

Începe să meargă, atrăgându-mi atenția asupra semaforului pentru pietoni, acum verde.

Din instinct, pornesc și eu.

Chiar atunci, scrâșnetul unor cauciucuri mă face să întorc brusc capul în direcția unui Oldsmobile roșu care virează strâns, pe roșu, intrând pe strada pe care ne aflăm.

Ca furnicile, pietonii se împart în două, dându-se în spate sau năpustindu-se în față.

Cu excepția tânărului.

Fără să mă gândesc, îl apuc de braț și-l smucesc din calea mașinii care-l ratează la mustață.

Cafeaua îi zboară în aer. Mașina atinge trotuarul, dar, fără să oprească, se îndepărtează în viteză.

– Doamne, izbucnește el, întorcându-se să se uite la mine cu ochii mari.

Mulțimea se duce în față, izbindu-ne cu umerii, neafectată de accidentul care tocmai a fost prevenit. Dar ochii albaștri frapanți ai străinului mă țin prizonieră.

E fermecător de arătos.

– Pfoai, suflă Domnul Arătos, în vreme ce ochii lui îmi cercetează fața. Cred că tocmai mi-ai salvat viața, spune el și râde încet; buzele i se destind într-un zâmbet superb.

– Sau ți-am scutit o factură de spital, spun eu.

Cineva mă împinge cu umărul și încep să merg, iar bărbatul merge în paralel cu mine.

– Cel puțin! exclamă el, surescitat, ca și cum tocmai am fi asistat la un miracol. Nenorociții ăștia de șoferi de aici. Nebunie curată, hm? Cred că-mi trebuie altă cafea, zice el și-și inspectează paharul de carton acum gol, înaintând cu umărul aproape lipit de umărul meu. Îți datorez și ție una.

– Nu-mi datorezi nimic, murmur eu.

Dar o cafea ar fi bună. Nu am serviciu. Nu pot să-mi fac de cap cu cheltuielile, altfel n-o să mai am bani de chirie.

— Nick.

Fără să se oprească, străinul arătos îmi întinde mâna.

— Natalie, spun eu dându-i-o pe a mea.

Face semn cu capul spre un Starbucks.

— Hai. Te rog, lasă-mă să-ți fac cinste cu o cafea.

Își verifică repede ceasul și am senzația că asta nu e o invitație la o întâlnire romantică, ci doar un gest de curtoazie. Dar de ce nu?

— Există cafea mai bună, spun.

Poate că totuși nu e newyorkez sadea. Arăt cu bărbia spre ghereta PapaBean.

— Cea mai bună cafea de prin părțile astea. Etiopiană. Nu prea prăjită.

Îmi zâmbeste larg.

— A, da?

Albastrul ochilor lui devine și mai intens când prinde strălucirea soarelui.

— Cum spui tu, șefa. Hai, zice el și traversează în grabă strada aglomerată până la chioșc. Beau și eu ce bea ea, îi spune bărbatului între două vârste cu mustață și șorț, iar eu comand. Deci, Natalie, ce faci în ziua asta frumoasă? În afară de a salva vieți și de a mă face de râs pentru gusturile mele proaste în materie de cafea? spune cu o voce mățasoasă, care ar putea topi ciocolata.

Rânjetul lui e contagios, așa că-i zâmbesc și eu.

— Drept să spun, tocmai am plecat de la un interviu de angajare. Mă pricep mai bine să salvez vieți decât să păstrez un loc de muncă.

Nick râde și sunetul îmi face zâmbetul să se lățească, deși – prin definiție – asta e o zi de rahat pentru

mine. Ca să nu mai spun că prietena mea cea mai bună e în comă de trei zile.

— Ce fel de loc de muncă îți cauți? întrebă Nick.

Ridic din umeri.

— În momentul ăsta? Orice. Cu sau fără studii. Calificat sau nu.

Am renunțat de câțiva ani să mai caut locuri de muncă potrivite cu diploma mea în administrarea afacerilor. Am descoperit că dacă lucrezi într-un bar scump câștigi mai bine. Asta dacă reușești să păstrezi jobul.

— Așa de rău, hm?

— Mda.

E vina mea că mi-am pierdut slujba de la un local de *tapas* pentru că am fost prea lipsită de tact și bădărană – fiți atenți – cu bădăranii nemernici de pe Wall Street care făceau comentarii sexiste. Pe lângă asta, Cara nu dă semne că s-ar simți mai bine. Medicul zice că are noroc, deși nu și-a revenit încă.

S-ar părea că trebuie să plătesc singură chiria luna asta.

Gândul îmi face zâmbetul să pălească. Absentă, mă uit la standul cu reviste de lângă dugheana cu cafea, încercând să-mi alung gândurile negative.

Atunci îl văd pe *el*.

Sunt mulți bărbați roșcați în New York. Bărbați pe care-i uiți cu ușurință, sunt sigură. Nu și figura asta, cu ticul ciudat de la sprânceana dreaptă, cu ochii verzi care mă fixau de pe coperta revistei.

Înghit în sec, încremenită – este chiar el.

— Cafeaua dumneavoastră, domnișoară, spune Nick, de lângă mine.

Dar nu-mi pot dezlipi ochii de la revistă și o iau din stand.